

KŘESŤAN A NEMOC

Přistoupil k ní, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala. (Mk 1:31)

1. čtení: 2. Královská 20:1-11

Základ kázání: Marek 1:29-39

Milí bratři, milé sestry,

dnešní kázání je do jisté míry inspirované zážitky posledních dní, kdy mě chřipka, nebo co to vlastně bylo, upoutala na lůžko. Jak známo, při horečkách se špatně soustředí i špatně přemýšlí. Byl jsem tedy vděčný Pánu, že od samotného začátku nemoci mi tu a tam jemně připomínal tento biblický příběh. Jako by na mě ten text sám volal: *Kaž na mě. Kaž na mě.*

I. Pán Ježíš má čerstvě za sebou první veliký zázrak. V kafarnaumské synagóze, v průběhu sobotních bohoslužeb, před zraky všech zúčastněných, vyhnal zlého ducha z posedlého člověka. Lidé z toho byli naprosto šokováni. Ještě si ani nestihli postěžovat, že je přece sobota, den odpočinku. V sobotu se pracovat nesmí. A když se nesmí pracovat, pak se nesmí ani uzdravovat.

Víte, existují různé pohledy na Ježíšovo uzdravování v sobotní den. Někteří tvrdí, že Ježíš to dělal schválně. Schválně uzdravoval v sobotu, aby vyprovokoval tehdejší náboženské authority. Možná i tento výklad má v sobě zrnko pravdy. Nicméně ten hlavní důvod je tento: Ježíš uzdravoval záměrně v sobotu, protože každý den, a tím spíš v ten Boží den, má člověk činit dobré. Prokazovat lidem lásku. Pánu Ježíši vždycky záleželo mnohem víc na nemocném člověku než na tom, co si asi řeknou lidé kolem. Podle jeho pojetí samozřejmě nikdy příkazání o dni odpočinku neporušil. Činit dobře v sobotu se prostě musí! A tedy i uzdravovat. Boží zákon zůstává v platnosti. A co si řeknou lidé, pokud Ježíšovu činnost špatně pochopí? Právě na tom mu záleželo mnohem méně než na těch nemocných, kterým pomohl opět na nějaký čas lépe žít. Tento Ježíšův postoj je vlastně krásně vidět nejen v situacích, kdy uzdravoval veřejně v synagógách, ale právě když v sobotu uzdravoval za zavřenými dveřmi. V tichu domova. Stranou lidí, ať už tleskajících či vyhrožujících. A to je případ uzdravení Petrovy tchýně.

- ²⁹ *Když vyšel ze synagogy, vstoupil s Jakubem a Janem do domu Šimonova a Ondřejova. ³⁰ Šimonova tchýně ležela v horečce. Hned mu o ní pověděli.*

Žena, která se za normálních okolností měla postarat o svou rodinu a přátele. Žena, která by za normálních okolností chtěla lítat kolem plotny, obsluhovat, nabízet jídlo a pití. Tato žena teď sama potřebuje, aby se o ni někdo postaral. Čím přesně onemocněla, to se samozřejmě nedozvíme. Zda byla v ohrožení života, to ví jen ten, kdo ji uzdravil. Že lidé na různé nemoci, které souhrnně nazývali „horečkou“, často umírali, je však z dobových pramenů, i ze samotného Nového zákona zřejmé. „Rýmečka“ to zkrátka nebyla. To by se panímáma na chvíli z postele zvedla, aby jim nabídla alespoň placky. Ale ono to nešlo. Ta žena byla upoutaná na lůžko, byla nemohoucí, jak se říká. Zato však její zeť s jeho bratrem, Šimon s Ondřejem, se za ni u Ježíše aktivně přimlouvají. Hned. Je tam cítit jistá naléhavost. Je to prosba, na kterou by měl Pán Ježíš reagovat okamžitě. Neotálet. Zasáhnout. *To, co jsi udělal před chvílí v té synagóze, Pane, učiň i zde. U nás doma.* A Ježíš se nenechal dvakrát pobízet.

- ³¹ *Přistoupil k ní, vzal ji za ruku a pozvedl ji. Horečka ji opustila a ona je obsluhovala.*

Pořád byla sobota. Ježíšovi opravdu záleží víc na ubohém člověku než na společenských zvyklotech. Než na tom, co se má a nemá, co se podle lidí, zvyků či tradic smí a nesmí než na tom, co si asi tak lidé pomyslí či mezi sebou řeknou. Ježíš zasáhl hned. Kvůli ní. Kvůli Petrovi a jeho rodině. Z lásky k nemocné ženě. Ze soucitu. Neuzdraví ji však na dálku. Naopak. Přistoupí k ní. Nebojí se té nemoci. Neštítí se té nemocné ženy. Bez jediného slova ji vezme za ruku a zvedne ji. A ona je okamžitě zdravá. Nejen trochu poléčená, ale úplně zdravá. To Marek potvrzuje tím, když říká, že je všechny začala obsluhovat. Horečka, která ji svírala a škrtila, ji opustila. Horečka, která jí nedovolovala opustit lůžko, zmizela.

II. Další uzdravení však na sebe nenechala dlouho čekat. Samozřejmě až slunce zašlo za obzor, tedy až po sobotě. Lidé přinášeli k Ježíšovi své milované nemocné, příbuzné a přátele. Celé zástupy lidí. A Ježíš měl plné ruce práce.

- ³² *Když nastal večer a slunce zapadlo, přinášeli k němu všechny nemocné a posedlé. ³³ Celé město se shromáždilo u dveří. ³⁴ I uzdravil mnoho nemocných rozličnými neduhy a mnoho zlých duchů vyhnal. A nedovoloval zlým duchům mluvit, protože věděli, kdo je.*

Bratři a sestry, zajímavé je Markovo rozlišení mezi vyháněním démonů a uzdravováním nemocí. Tedy: Evangelista si rozhodně nemyslel, že za všechny nemoci můžou zlé duchovní síly. Jedni byli nemocní tělesně, jiní duševně, duchovně. A Ježíš uměl uzdravit každou nemoc.

Musela to být hvězdná noc pro celé město Kafarnaum, na kterou se jen tak nezapomíná! Hlavně učedníci Pána Ježíše z toho museli být úplně odvařeni. Takový začátek společné cesty asi nečekali. To se ví, že chtěli víc. Zatímco Ježíš hledal brzy ráno občerstvení u svého nebeského Otce na modlitbách, jeho učedníci ho doslova pronásledovali, stopovali, až ho našli na tom pustém místě.

- ³⁵ **Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel z domu; odešel na pusté místo a tam se modlil.** ³⁶ **Šimon a jeho druhové se pustili za ním.** ³⁷ **Když ho našli, řekli: "Všichni tě hledají."**

Jak by ne? Jak by tě všichni nehledali, když jsi pomohl celému městu? Viš, Mistře, kolik je tam ještě nemocných? Spousty! A ti, kteří se uzdravili, pravděpodobně zase onemocní. Takže by bylo vhodné, abychom zůstali na místě, v našem domě, v našem městě. Abychom si na dveře pověsili ordinační hodiny, abychom nabízeli zdarma či třeba za malý příplatek služby lékaře. Uzdravuj hlavně u nás, hlavně v našem okolí, hlavně naše známé, příbuzné a kamarády. Hlavně ty, které máme rádi. Takový pocit, takovou vyslovenou či nevyslovenou žádost známe všichni. Jenže Ježíš svým učedníkům nevyhověl. Proto nepřišel, aby jedna jediná komunita lidí byla zdravá jako řípa. On přišel proto, aby celý svět zapálil evangeliem lásky.

- ³⁸ **Řekne jim: "Poďte jinam do okolních městeček, abych i tam kázal, nebo proto jsem vyšel."** ³⁹

A tak šel, kázal v jejich synagógách po celé Galileji a vyháněl zlé duchy.

Bratři a sestry, Ježíš nepřišel jen za námi a jen pro nás. My patříme jen Ježíši. Ale Ježíš nepatří jen nám. Patří i jiným. Stará se i o jiné. Uzdravuje i jiné lidi. Dotýká se srdcí nejen blízkých, ale i hodně vzdálených. A za druhé: Ježíš přišel kázat. Přibližovat lidem Boží království, které se pro nás v Kristu otevřelo dokořán. A každé jednotlivé uzdravení je vlastně ukazatelem na budoucí Boží království. Každé jedno uzdravení je posilou naší víry, že jednou u Boha už nebude žádné nemoci, žádné horečky, žádné rakoviny, žádného vysokého tlaku, žádných dýchacích potíží, žádného Alzheimerova, žádných bércových vředů, žádných infarktů a mrtvic. Toto Boží zaslíbení platí. Bez ohledu na to, zda se já, konkrétní jedinec v konkrétním čase, uzdravím ze své nemoci. Protože pro jednou se uzdravím. Z Boží milosti. Ale jednou se neuzdravím. Z Božího rozhodnutí.

III. Bratři a sestry, apoštol Pavel prohlašuje, že *všechny věci napomáhají k dobrému těm, kdo milují Boha*, (Ř 8:28). V tom případě i nemoc může být prostředek, který křesťanům napomáhá k dobrému. Nemoc není dobrá. Kdyby byla dobrá, pak by ji Kristus z těch ubohých nemocných nevyháněl. A přesto si i tu nemoc může Bůh použít k našemu dobru. Řeknete možná, k jakému? K čemu je to dobré?

Bůh nás může vést skrze nemoc k pokoře. To za prvé. Nemůžeme zkrátka po celý život předstírat, že je nám dvacet. Máme své limity. Stárneme, ubývá nám síla. Ale v té naší slabosti, kterou je někdy těžké si přiznat, v té naší slabosti se může projevat Boží síla. To je naše síla, bratři a sestry: Bůh je naše síla. Když v životě zjistíme, že se nemůžeme sami na sebe stoprocentně spolehnout, pak je to zpravidla veliký otřes. Zemětřesení. Ale tím víc a tím vážněji sami sebe začneme svěřovat Hospodinu do jeho laskavé náruče.

Bůh nás skrze nemoc může vést k vděčnosti. To za druhé. Kolikrát mě během roku napadne po ránu děkovat Pánu Bohu za to, že jsem vstal z postele a došel si sám na záchod? Moc často ne! Ale když pak ležím v horečkách, jsem mu za to nevýslovně vděčný, že mi dá sílu vstát. Život je najednou plný malých zázraků. Věci, které vnímáme jako samozřejmé, když jsme zdraví, vnímáme jako zázračné, když jsme nemocní. A nejsme vděční jen Bohu, ale i lidem! Těm, kteří se o nás starají. Dáváme jim příležitost k větší aktivitě, zabrat, začít se víc modlit, pomáhat. Oni díky naší nemoci rostou v trpělivosti a v lásce. A my jsme jim za jejich službu vděční.

Za třetí: **Bůh nám skrze nemoc dává čas poznat sebe sama, jak nás zná jen on.** Tedy pořádně. Do hloubky. A to je někdy příšerná podívaná! Tři dny jsem v tomto týdnu nemohl číst knihy, poslouchat hudbu, dívat se na televizi. Byl jsem odkázán jen na své nitro. A vybavovaly se mi třeba vzpomínky, které považuji za dávno zasunuté, uklizené, vyhnané, pohřbené, spálené. A moje strachy a děsy všeho druhu se chvilka prohlubovaly. A říkal jsem si s nadsázkou: *Petře, to jsem o tobě vůbec nevěděl, že jsi tak zvláštní patron.* *Být sám se sebou a vydržet sám se sebou, to je hrozná společnost*, řekl kdysi jeden známý psycholog. Na to ovšem v běžném dění vůbec nemáme čas.

At' už zdravý, nebo nemocný, patřím Pánu. To za čtvrté. A to je třeba si připomínat právě v čase nemoci. Patřím Pánu. Jsem jeho. On mně v životě už tisíckrát z kdečeho uzdravil, on mě nadto mnohokrát ochránil před různými nástrahami života. On ale také ze své svrchované milosti rozhodne, kdy už si mě začne volat k sobě. Všechno nabyté zdraví, bratři a sestry, přichází od Boha. At' už díky modlitbám, nebo bylinkám, nebo lékům, nebo lékařům, nebo speciálním a drahým technologiím. Pán uzdravuje! Bude tak činit, dokud v tom bude mít zálibu. A až se mu zalíbí mě zavolat k sobě, pak to učiní. A já, který jsem v nemoci nemohl vydýchat sebe sama, svou vlastní společnost, budu z Boží lásky trvale ve společnosti Hospodina a jeho andělů. Amen.